Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 22. *Den 15. August 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præs. B. Young.

i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 3die Juni 1866.

(Fra „Deseret News.")

Jeg ønsker, at de faa Bemærkninger, jeg nu agter at gjøre, maatte være tydelige og belærende.

Det Emne, over hvilket Broder Wells har talt i Eftermiddag, er ikke let at forklare. Det er meget vanskeligt at tydeliggjøre vore Forestillinger angaaende de for os usynlige Aanders Indflydelse paa Menneskenes Børns Hjerter; ja, det er endog vanskeligt at danne sig tydelige, jævne og sammenhængende Begreber, som tilfulde og tilfredsstillende forklare de Afvexlinger, hvilke vi see i Menneskenes Handlinger og i de Bevæggrunde, der lede dem til at gjøre dette eller hiint. Der ere dog Nogle, som have rigtige og tydelige Begreber angaaende dette Punkt, men de kunne ikke meddele deres Ideer til deres Medmennesker. Dette er en Svaghed, som jeg troer klæber ved Enhver af os i større eller mindre Grad.

Broder Wells har i Eftermiddag paa en klar og tydelig Maade skildret den Modstandsaand, som lægges for Dagen med Hensyn til Livets og Saliggjørelsens Evangelium. Jeg har mine egne Anskuelser angaaende dette Punkt og min egen Maade at meddele mine Tanker paa til Andre.

Den samme Modstandsaand, som Sandheden møder i vore Dage, er stedse bleven lagt for Dagen i enhver Tidsalder, naarsomhelst Guds Søns Evangelium er blevet prædiket for Menneskenes Børn. Der er i saa Henseende ingen Forskjel paa Nutiden og forrige Dage. Vore Modstandere sige os, at hvis det ikke var for dette eller hiint Lærdomspunkt, som vi troe paa og udøve, vilde der ikke være Noget i Veien, ingen Strid mellem de Sidste-Dages Hellige og dem, der kalde sig Hedninger. Vi ere Alle Hedninger af Fødsel, for saavidt vi ikke ere af jødisk Herkomst. Vi, som kaldes Sidste-Dages Hellige, ere ogsaa Hedninger, hvad vor Fødsel angaaer. Den Modstand, vi møde, er ikke for dette eller hiint Lærdomspunkt, men det er Satan, som stri-

der imod Christi Magt her paa Jorden; Striden dreier sig ikke om visse Lærdomspunkter, men om hvem der skal have Herredømmet over denne Jord, enten Christus eller Satan. Vi kunne see, hvorledes de to Magter arbeide paa Menneskenes Børns Hjerter. Modstanden mod Sandheden yttrer sig hos dem, der have hengivet sig til at tjene og adlyde falske Lærdomme, og deres Handlinger ledes af Satans Magt til at modarbeide Sandheden, idet de Ugudelige paa enhver optænkelig Maade søge at skade dem, som elske og forsvare den.

Vi have hørt og erfaret, at naarsomhelst der er bleven indført Vildfarelser, er det skeet under Religionens og Civilisationens Maske og paa en meget snild Maade. Syndens Tjenere give sig Udseende af, at de ere forfinede og gudfrygtige. Det er nødvendigt, at de lære at benytte sig af enhver Videnskab og Kunst og især af alle Veltalenhedens Regler. Jesus beskriver dette Slags Bedragere med følgende træffende Ord: „Men de gjøre alle deres Gjerninger for at ansees af Menneskene; thi de gjøre deres Tankeremme brede og Sømmene paa deres Klæder store. Og de ville gjerne sidde øverst tilbords ved Nadverne og paa de fornemste Sæder i Synagogerne. Og de ville gjerne være hilsede paa Torvene og kaldes Rabbi, Rabbi af Menneskene." Denne ydre Forfinelse er i Sandhed nødvendig for dem, for at det skal lykkes dem at indføre deres falske Theorier og Læresætninger, og for at de skulle kunne skjule deres smudsige og ugudelige Levnet.

Guds Tjenere have Sandheden og kun den at forkynde for Verden, paadet Menneskene kunde blive helligede formedelst samme. Sandheden behøver ingen ydre Politur til at gjøre den elskværdig og tiltrækkende for dem, som elske den. Det Sande og Gode, det evige Livs og Guds Kraft er fra Evighed af og ville vedvare gjennem al Evighed. Løgn og Ugudelighed samt Djævelens og Dødens Magt ere ogsaa evige. Disse to Magter have altid existeret og ville vedblive at existere gjennem alle tilkommende Evigheder. Dog vil der komme en Tid, da Døden ikke skal herske mere, for saavidt denne Jord angaaer, og den, som har Dødens Magt, skal blive tilintetgjort. Der er skrevet i Mormons Bog: „Thi det er nødvendigt, at der maa være en Modsætning i alle Ting. Om ikke saa var, kunde Retfærdighed ikke faae Fremgang, ei heller Ugudelighed, ei heller Hellighed, ei Elendighed, ei heller hverken Godt eller Ondt."

Naar Mennesket bliver født til Verden, er det underkastet Indflydelsen baade af Liv og Død tilligemed de mangfoldige Omvexlinger, der møde os fra Vuggen indtil Graven, for at vi kunde faae en Erfaring, som kunde gjøre os skikkede til at modtage og nyde det evige Liv. Vi ere begavede med Handlefrihed, saa at vi kunne vælge enten Liv eller Død og maae i den næste Tilværelse bære Følgerne for det Valg, som vi have gjort i denne vor Prøvestand. Dersom det Onde ikke existerede tilligemed det Gode, kunde vi ikke have gjort Brug af vor frie Villie. Naar Menneskets Aand træder ind i det jordiske Tabernakel, er den ligesaa reen som en Guds Engel. Naar Mennesket som Barn bliver bragt for Lyset og begynder at leve ogbevæge sig som et synligt og legemligt Væsen i denne Verden, kommer det i Berørelse med det Onde; det modtager Syndens Mærke, og eftersom det skrider fremad, gjennem de forskjellige Stadier i Livet fra Barndommen til Manddommen, lærer det at blive ulydigt mod Guds Befalinger og mod Menneskenes og Naturens Love; det giver Rum for Had, Ondskab, Vrede, Kivagtighed og alskens Ondt, hvilket gjør det uskikket til at vende tilbage til vor

himmelske Fader; men dersom det vil adlyde Evangeliet og vandre paa Herrens Veie, vil dets dødelige Tilværelse og Hang til Synden, som det har arvet efter Faldet, blive til dets sande Gavn, og vil gjøre det skikket til en fuld Nydelse af en evig Salighed og det evige Livs Velsignelser.

Disse Forestillinger kunne være til Gavn for de Hellige og for en Deel hjælpe dem til at forstaae, hvorfor denne Tingenes Tilstand er saadan, som den er.

Den Modstand, vi møde, er ikke grundet paa visse Læresætninger, som vi troe paa og udøve, men den kommer fra ham, der er al Retfærdigheds Fjende, hvis Aand er i deres Hjerter, som have overgivet sig til at adlyde falske Grundsætninger. Paulus siger i sit Brev til Romerne: „Fremstiller ei heller Eders Lemmer for Synden til Uretfærdigheds Redskab, men fremstiller Eder selv for Gud som de, der fra Døde ere blevne Levende, og Eders Lemmer for Gud til Retfærdigheds Redskab." „Vide I ikke, at hvem I fremstille Eder som Tjenere til Lydighed, dens Tjenere ere I, hvem I lyde, enten Syndens til Død, eller Lydighedens til Retfærdighed?" Naar Sandheden kommer, kommer ogsaa Vildfarelsen. Naarsomhelst Guds Søns Evangelium bliver indført iblandt Menneskenes Børn, kommer med det ogsaa Lys og Kundskab tilligemed rene og hellige Grundsætninger. Evangeliet indbefatter al Reenhed, al Dyd, alt Lys, al Kundskab, al Storhed og Godhed. Det indfører Love og Ordinancer, og dersom Menneskene vilde adlyde samme, vilde de derved blive førte tilbage til Guds Nærværelse, ligesom der blev sagt imorges, da vi bleve formanede til at troe paa den Herre Jesum Christum, blive døbte til Syndernes Forladelse, modtage Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave og leve saaledes, at vi kunde modtage Prophetiens Aand, den Gave at kunne bedømme Aander, Helbredelsens Gave, kort sagt, alle Evangeliets Gaver og Velsignelser, som ere nødvendige til Salighed. Satans Magt modsætter sig alt dette.

Jeg vil anføre nogle Grunde, hvorfor Djævelen gjerne vil synes elskværdig, naar han fremstiller sig for Menneskenes Børn. Der boer nemlig noget Godt hos dem. Da vore Aander kom ind i disse dødelige Legemer, bragte de Kjærlighed med sig til Alt, hvad der er sandt, ædelt, og godt, men Synden, som besmittede det dødelige Tabernakel formedelst Faldet, fremkaldte den Strid, hvilken Paulus omtaler i sine Breve til Timotheus. Da Joseph Smith først begyndte at prædike Evangeliet for denne Generation, ledsagedes det af Guds Aand, og strax mødte det Modstand af den Aand, der regjerer i Verden, idet Djævelen af al Magt bestræbte sig for at bortlede Menneskene fra Sandheden for at føre dem i evig Fordærvelse, medens den Aand, der ledsager Evangeliet, den Herres Jesu Christi Aand, søgte at lede dem til Ophøielse og evigt Liv. Her ere disse to Magter i Strid med hinanden.

Kommer ihu, at det ikke er fordi vi kaldes „Mormoner" eller „Sidste-Dages Hellige," at vi møde denne Modstand; der er ikke noget Ondt blot i de forskjellige Navne og Titler. Joseph Smith har ligesaa god Ret til sit Navn, som John Smith har til sit. Der er ikke nogen Forbrydelse i det ligefremme Navn Joseph Smith, men fordi han var en Guds Tjener og en Retfærdigheds Prædikant, blev hans Navn forhadt iblandt de Ugudelige, og de tre simple Ord „Gamle Joseph Smith" vare tilstrækkelige til at opvække Hevngjerrighed og Blodtørst i deres Hjerter. Det var imidlertid dog ikke blot dette Navn, som opvakte det største Had

imod dem, der elskede og adløde Sandheden, men det var Satan, som arbeidede i de Gjenstridiges Hjerter. Hvorfor var Joseph Smith og hvorfor ere hans Brødre saa forhadte af dem, der ikke ere af os? Fordi vi have det evige Livs Ord at tilbyde Verden. Djævelen strider imod dette og gjør al den Modstand, han kan, for at hindre Sandhedens Fremadskriden, idet han ophidser de Ugudelige, som ere under hans Indflydelse, til paa enhver mulig Maade at hade, forfølge og gjøre dem Fortræd, der ere de sande Efterfølgere af den Herre Jesus.

Lad mig sige Eder, mine Venner, (og om jeg har Fjender her, siger jeg det ogsaa til dem) at med Undtagelse af dem, som have syndet mod Naaden, findes der ikke nogen Aand i de dødelige Tabernakler, uden den jo vilde elske og beundre Sandheden samt velsigne og agte alle dem, som søge at vandre paa Herrens Vei, dersom det ikke var for det Ondes Magt, der hersker i Verden. Der er en bestandig Strid mellem det Gode og Onde. Det dødelige Tabernakel er jordisk og blev frembragt for at tjene som Opholdssted for den udødelige Aand, og denne kom her i den udtrykkelige Hensigt at blive iklædt et Legeme, og Synden, som er i det kjødelige Tabernakel, strider mod det Gode, hvilket er i Aanden. Paulus siger i Brevet til Romerne: „Thi jeg har Lyst til Guds Lov efter det indvortes Menneske, men jeg seer en anden Lov i mine Lemmer, som strider mod mit Sinds Lov og tager mig fangen under Syndens Lov, som er i mine Lemmer."

Det er ikke et Menneskes eller et Religionsparties Navn, der foraarsager denne Strid, men det er en Kamp, som altid har været og fremdeles vil vedblive mellem det Gode og Onde, mellem Guds og Djævelens Magt. For dem, der ikke kjende det, som hører Gud til, synes det at være en Strid mellem Sekter og Partier. De, som beflitte sig paa det Onde, undskylde deres Forfølgelser mod de Hellige med, at de frygte for, at enten de selv eller deres Samfundsfæller staae Fare for at blive forurettede af dem, der forsvare det Gode. Som et Exempel herpaa vil jeg anføre følgende Skriftsted, der er optegnet af Lucas: „Og deres ganske Hob stod op og førte ham for Pilatus. Men de begyndte at anklage ham og sagde: Denne have vi fundet at forvende Folket og forbyde at give Keiseren Skat, og sige sig at være Christus, en Konge." Dette er et af Djævelens Kunstgreb og det Middel, ved hvilket han leder Skarer af Menneskeslægten ned i Fordærvelse. Han faaer den politiske Verden til at troe, at Samfundsordenen krænkes; den religiøse Verden bringer han til at troe, at deres Hellighed og dyrebare Religion er i Fare, og saaledes faaer han Menneskene til at gjøre sin Sag til deres egen; enhver ædel Følelse hos Mennesket sløves eller ganske undertvinges; — de lægge Planer til Udryddelsen af Guds Folk, og i mange Tilfælde er de Helliges, de Uskyldiges Blod blevet udgydt ved deres Hænder. Der er skrevet i Aabenbaringens Bog: „Og den store Drage blev nedstyrtet, den gamle Slange, som kaldes Djævelen og Satanas, som forfører den ganske Verden, blev nedstyrtet paa Jorden, og hans Engle bleve nedstyrtede med ham."

Paulus formaner de fordums Hellige med Hensyn til denne Erkebedrager og hans Hærskarer: „Ifører Eder Guds fulde Rustning, at I kunne være mægtige til at staae imod Djævelens snedige Anløb, thi vi have ikke Kamp med Kjød og Blod, men mod Fyrstendømmer og Magter, mod Verdens Herrer, som regjere i denne Tids Mørke, mod Ondskabens aandelige Hær under Himmelen." Mange af dem, som modstaae Sandheden, overvælde, røve

og dræbe den Herre Jesu Christi sande Efterfølgere, vide ikke, hvad de stride imod, men de blive af Mennesker, der ere ugudelige i høieste Grad, tilskyndede til at plage og forurette Guds Folk; disse ere Sandhedens bittreste Fjender. I Jesu Dage raabte den store Hob iblandt Jøderne: „Korsfæst ham.“ De Ypperste-Præster havde overleveret ham af Had. Pilatus vidste dette, men de Ypperste-Præster opæggede Folket til at bede ham om, at han skulde give Barrabas løs. Da Pilatus spurgte dem om, hvad Ondt Jesus havde gjort, raabte de end mere: „Korsfæst ham.“ De vidste ikke, hvad de gjorde.

(Fortsættes.)

Pestagtige Sygdomme.

(Fra „Millennial Star.“)

Det er naturligt, at Choleraens fornyede Nærværelse i Europa endnu engang har ledet Menneskenes Opmærksomhed hen paa de forskjellige pestagtige Sygdomme, der have hjemsøgt Menneskeheden i Løbet af den historiske Tidsalder, og især paa den saakaldte „sorte Død,“ som rasede i vor Verdensdeel i Middelalderen. Man kan neppe danne sig noget Begreb om denne Sygdoms Ødelæggelser. „The Cornhill Magazine“ giver en kortfattet Skildring af denne Farsot saavel som af dens frygtelige Virkninger. Den lyder, som følger:

„Den sorte Død kan ligesom mange andre smitsomme Sygdomme efterspores ind i det fjerne Østen, og det er uden al Tvivl, at det var den samme Farsot, der rasede i China og Tartariet i Aaret 1333, femten Aar førend den naaede Europas Kyster. Der havde været en stor Hungersnød i China, foraarsaget ved Oversvømmelser og Jordskjælv, hvorved 400,000 Mennesker omkom, og det følgende Aar døde ikke Færre end 5,000,000 af denne Sygdom. Fra det fjerne Østen banede den sig nogle Aar efter Vei til Europa, thi Pesten nærmer sig ofte langsomt, idet den følger de Reisende og føres med enten i deres Klæder eller i Kjøbmandsvarer. Den kom ikke til Europa førend 1347, femten Aar efter dens Udbrud i China. „Fra China,“ siger Hecke, „gaae Caravanerne gjennem Mellem-Asien nord om det kaspiske Hav til Tauris. Her laae Skibe færdige til at føre Produkterne fra Østen til Constantinopel, der dengang var et Hovedoplagssted for Kjøbmandsvarer og Midtpunktet for Forbindelsen mellem Asien, Afrika og Europa.“ Sygdommen banede sig Vei over denne Strækning, og Constantinopel tilligemed Lille-Asiens Søhavne bleve de Brændpunkter, hvorfra den udbredte sig til ethvert Land i Europa. Idet den tog Veien over det europæiske Continent, rasede den stærkest i Italien (dog maaskee med Undtagelse af England), og i Florents, som den hærjede frygteligt, blev den undersøgt og beskreven af Digteren Boccaccio. Eftersom Sygdommen trængte sig længere og længere frem langs Kysternr af Middelhavet, kom den over Avignon ind i Frankrig, hvorfra den udbredte sig til England og Tydskland. Derpaa vendte den ligesom Choleraen i vore Dage efter

et Par Aars Forløb tilbage igjen, trængte ind i Rusland, hvorfra den atter gik videre mod Øst, hvorfra den først var kommen. Den sorte Død, saa kaldet fordi de, der bleve Offre for den, gik saa hurtigt i Forraadnelse, var af samme Beskaffenhed som den asiatiske Cholera, nemlig en Forraadnelsestyphus, kun med den Forskjel, at den ikke var saa ondartet. De Buler, som ledsage denne, vare ogsaa tilstede ved hiin, naar de kun fik Tid til at udvikle sig. Man har anslaaet Antallet paa Europas Indvaanere paa den Tid til i det Høieste 105,000,000 Sjæle. Af dette Antal døde 25,000,000 eller omtrent en Fjerdedeel. I England rasede Sygdommen endnu skrækkeligere, hvilket sandsynligviis maa tilskrives Folkets daarlige Levemaade og Ureenlighed. I et Tidsrum af blot eet Aar, nemlig fra August 1348 til August 1349 døde tre Fjerdedele af hele Befolkningen, og dersom vi skulle troe hiin Tids Historieskrivere, undgik ikke mere end en Tiendedeel Døden. Store Masser døde i nogle faa Timer ligesom Senacheribs Hær; Ingen udholdt Sygdommen saalænge som tre Dage. I Frankrig døde Mange paa den Plet, hvor de først bleve angrebne, ligesom de skulde været blevne truffne af Lynilden. Efterat denne skrækkelige Landeplage havde gaaet over hele den da bekjendte Verden, bortrykket saa Mange og efterladt sig en saadan Nød og Elendighed, som Ingen nogensinde har seet hverken før eller siden, ophørte den endelig, og vi haabe, at den aldrig skal hjemsøge Jorden mere. Den sparede hverken Stand, Alder eller Kjøn; de Rige og de Fattige maatte i lige Grad bukke under. I Venedig døde der ikke mindre end 100,000 Mennesker iblandt de saakaldte bedre Folkeklasser, medens der iblandt de Rige og Fornemme i Florents døde 60,000, i Paris 50,000 og i London 100,000. I det travle, rige og vindskibelige Norwich døde der det næsten utrolige Antal 50,000 Mennesker, hvilket man kunde antage maatte udgjøre den hele Befolkning. I Avignon indtraf Dødsfaldene med en saa frygtelig Hurtighed, at de Levende ikke havde Tid til at begrave deres Venner og Beslægtede, hvorfor Paven maatte indvie Rhonefloden, for at de afsjælede Legemer der kunde finde et Hvilested, indtil den endelig opgav dem til det store Dyb."

Nutidens Religionssystemer.

(Fra „Millennial Star.")

(Fortsat fra Side 328.)

Biskop Lee i Manchester siger: „Dersom en eneste Linie af denne hellige Bog blev erklæret for utilforladelig og ikke troværdig, da vilde alt vort Haab angaaende Evigheden, den ganske Grundvold for vor Tro og vor kjæreste og dyrebareste Trøst, blive os berøvede." Men idet han fortsætter dette Emne, forlader han Hovedpunktet og søger at hjælpe sig ved Udflugter. Saaledes siger han: „Enhver Linie af den hellige Skrift bærer rigeligen Vidnesbyrd om sig selv, dersom vi ville tage Hensyn til det, den i Virkeligheden sigter til, og til deres intellektuelle

og moralske Standpunkt, til hvem dens Ord bleve henvendte." Hans Velærværdighed Dr. Bagley, Rektor paa St. Aidans Collegium i Birkenhead, hvilket, som Biskoppen i Winchester bemærker, afgiver en Tyvendedeel af Candidaterne til den engelske Kirkes Embeder, siger i sit Skrift „Bogstavelig Inspiration": „Hvad jeg troer at være Sandhed, er dette: Bibelen er Guds Ord i samme Betydning, som om han aldrig havde gjort Brug af noget Menneske som Stedfortræder, men havde selv talet, saaledes som vi vide, han gjorde, da han gav de ti Bud. Man har ved Hjælp af Nutidens Videnskabelighed med dens beundringsværdige Fremadskriden ikke kunnet opdage, at Bibelen har en eneste Hentydning, der staaer i Modsætning til nogen bekjendt Sandhed i Naturen, uagtet den paa mangfoldige Steder giver oplysende Vink i denne Retning. Den kan ikke være mindre end bogstavelig inspireret. Ethvert Ord, enhver Stavelse, ethvert Bogstav er netop, hvad de vilde være, om Gud selv havde talet uden at benytte sig af noget Menneske. Den er heelt igjennem nøiagtig og ufeilbarlig baade i videnskabelig og historisk Henseende. Dens Ord og Udtryk have en gramatikalsk og philologisk Akuratesse, som ikke findes i noget menneskeligt Værk." Vilde ikke en saadan Beviisførelse, udgaaet fra en anseet Ungdomslærers Pen, være skikket til at lede Mennesket paa Vildspor med Hensyn til hvilkensomhelst Tro, med Undtagelse af den, der var grundet paa et saadant eensidigt og vilkaarligt Vidnesbyrd som dette? Man maa vel overveie, at vore Begreber angaaende Religionen fra Begyndelsen ikke saa meget dannes formedelst Forestillinger, vi selv danne os, som fra den Grundvold, som nedlægges hos os af Lederne for Folkets religiøse Tro. Naar vi tage alt dette i Betragtning, vilde det da være for Meget, om vi deraf uddrog den Slutning, at den store Masse iblandt Menneskene ikke have nogen fornuftig Tro, at deres Religion er grundet paa en blind Lettroenhed, og at Protestanterne uagtet deres Foragt og Afsky for Katholikerne samt deres Pral af den aandelige Frihed, de nyde, dog ikke ere bedre stillede end disse? Om man vilde fordre noget Beviis for en saadan Paastand, vilde dette være let at skaffe tilveie. Papisten grunder sin Tro paa Kirkens formeentlige Ufeilbarlighed. Han læser i sin Catechismus og bliver lært af sin Præst, at Kirken ikke kan tage feil i hvad den lærer, og at den kun bestaaer af saadanne Elementer, som have den samme Tro som Paven i Rom og hans nærmeste Omgivelser. Han vover ikke at nære den ringeste Tvivl desangaaende, da han er bleven lært, at det er en skrækkelig Forbrydelse at tvivle om Troessager; ei heller vil han paa denne Maade forøge sit Synderegister, som han er nødt til at bekjende. Al fornuftig Eftertanke bliver saaledes tilintetgjort, den menneskelige Authorisation bliver sat istedet, og en blind Tro paa Alt, hvad der bliver lært, er den nødvendige Følge deraf. Paa den anden Side grunder derimod Protestanten sin Tro paa den hellige Skrift, hvilken han er bleven lært er Guds ufeilbarlige Ord, paa hvilket han skal grunde alle sine Forhaabninger angaaende Evigheden, og hvori han skal søge sin eneste Trøst. Denne Tro bliver ham bibragt, inden han har læst Bibelen, ja endog førend han er istand til at kunne læse den, og naar han endelig begynder derpaa, gjør han det i den Tanke, at den indeholder Guds Ord reent og uforvandsket, saaledes som det udgik af Guds Mund. Hans Tro er derfor ligesaa blind og ligesaa lidet grundet paa fornuftig Eftertanke, som Papistens. Vi paastaae derfor med Bestemthed, at Mæng-

den iblandt Menneskene ikke har nogen Tro, der er grundet paa fornuftige Motiver, men at den ene og alene er grundet paa en Authoritet, hvis Ufeilbarlighed man hverken nogensinde har undersøgt eller vovet at drage i Tvivl.

Men vore Modstandere kunde maaskee fremsætte Spørgsmaal om, paa hvad Maade vi kunne udfinde Sandheden af den hellige Skrift, og hvorledes vi kunne forene de videnskabelige Opdagelser med dens Beretninger, naar de tilsyneladende ere hinanden modsatte. Vi sige tilsyneladende, fordi der i Virkeligheden ikke kan være nogen Modsigelse imellem dem. Dersom vi anerkjende Tilværelsen af et høiere Væsen, som styrer og opholder alle Ting, — dersom vi troe, at Aarstidernes Omvexlinger, Planeternes Bevægelser og Ebbe og Flod i Oceanet ere de synlige Virkninger af en fuldkommen Naturlov, og ikke blot af en Sammenstøden af tilfældige Omstændigheder, — dersom vi ved en omhyggelig Undersøgelse af bestemte Kjendsgjerninger komme til en uomstødelig Vished, der efterhaanden ufeilbarligen maa styrkes formedelst øiensynlige Beviser, da er det ret, at Menneskene tillukke deres Øine for et saadant Resultat og sige: „Vi troe det ikke, — vi ville forlade os paa det skrevne Ord, som vi have iblandt os." Dersom Menneskenes Tro paa den hellige Skrift var grundet paa moralsk Overbeviisning, vilde den staae paa en fastere Fod end en saadan grundfalsk Beviisførelse. Men da Mængdens Tro, som vi allerede have søgt at vise, er grundet paa en Underviisning, der er bleven meddeelt inden Menneskets intellektuelle og moralske Evner endnu vare blevne bragte til Bevidsthed, maa ogsaa dette Argument vise sig at være uholdbart. Dersom Bibelen er Guds Ord, og de historiske Begivenheder, som der ere optegnede, er hans Handlemaade med Hensyn til Jordens Beboere og ere Følgerne af hans Viisdom og Magt, vil der da være den ringeste Modsigelse mellem dem og den synlige Skabelse, hvilken vi anerkjende for hans Hænders Gjerninger? Nei vísselig ikke. Hovedfeilen ved Fortolkningen af den hellige Skrift er øiensynlig den, at man grunder sine Paastande paa visse særskilte Skriftsteder uden at bringe dem i Forbindelse med det Hele for at komme til den rette Mening af de vanskeligere Punkter. For Exempel: Naturvidenskaberne lære os, at der ikke gives noget Saadant i Tilværelsen som Tilintetgjørelse, at Elementerne ere evige og at Alt, hvad der synes at forsvinde for aldrig mere at komme tilsyne, kun opløses i dets enkelte Dele for atter at komme frem i en ny Skikkelse til nyt Liv og ny Skiønhed. Bibelens Vidnesbyrd synes ved første Øiekast at modsige dette, da der staaer, at Elementerne skulle opløses og smeltes formedelst stor Hede, medens Himlene skulle sammenrulles som et Klædebon, og der intet Sted mere skulde findes for dem. Her, siger man, her maa man standse, — denne Sag tillader ingen videre Undersøgelse. Naturforskeren og Theologen paastaae begge, at de have Ret. Men dersom vi ville undersøge lidt videre, skulle vi faae see, at baade denne og hiin ufeilbarlig tilsidst maae komme til eet og samme Resultat.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Præsident B. Young jun. Besøg i den skandinaviske Mission.

Efter Emigrations-Forretningernes Afsluttelse havde vi den Glæde at møde Præsidenten for den europæiske Mission B. Young jun. og hans Broder John W. Young i Hamborg den 15de Juni sidstleden for tilsammen med dem at gjøre en Tour gjennem den skandinaviske Mission. Over Lybek og Korsøer begave vi os til Kjøbenhavn, hvor vi ankom den 17de om Formiddagen og besøgte om Eftermiddagen de Helliges Forsamling, hvor Ældste F. C. Sørensen bød os Velkommen. Brødrene Young gave gode Lærdomme og Raad til den talrigt forsamlede Menighed og opmuntrede den til trofast at opfylde sine Pligter som Herrens Tjenere og Tjenerinder. De paafølgende Dage besaaes Stadens Mærkværdigheder og smukke Omegn, og den 23de toge vi med Dampskib til Christiania i Norge og landede der den paafølgende Dag Kl. 8 om Aftenen og bleve modtagne af Ældsterne N. Wilhelmsen og C. C. A. Christensen, der søgte at gjøre os Opholdet saa behageligt som muligt.

Et Par gode Forsamlinger med de Hellige afholdtes og flere behagelige Udflugter foretoges for at beskue nogle af de pittoreske Egne, hvorpaa Norges Klippeland er saa rigt, hvoriblandt vi ville nævne „Krogkleven" og „Hønefossen" paa Ringerige, det sneebedækte „Goustafjeld" og den berømte „Rjukanfos" i Thelemarken. Den 5te Juli afgik vi med Dampbaad til Frederikshald, besaae Frederiksteens Fæstning og Stedet, hvor Carl den Tolvte endte sin krigeriske Løbebane, fortsatte Reisen derfra til Strømstad og videre til Gøteborg, hvor vi stege i Land Kl. 8 om Aftenen den 6te og traf sammen med Ældste F. C. Andersen, der foranstaltede en Forsamling med de Hellige derstеds den paafølgende Dags Aften. Efter endt Forsamling gik vi ombord paa Dampbaaden Wadstena, for at reise den yndige Canalroute til Stockholm. Dampbaaden afgik Kl. 3 om Morgenen den 8de, og begunstigede af et smukt og stille Veir havde vi rig Anledning til at besee Trollhättan og Götaelvens Vandfald og at nyde Passagen over de prægtige Indsøer Wenern og Wettern, hvis speilblanke Flader reflekterede den azurblaa Himmel og det glimrende Sollys. Vi forsømte heller ikke at besee Motalas mekaniske Værksted, der ved sine mangfoldige Maskinerier og travle Virksomhed vidnede om til hvilken Høide Industrien har udviklet sig i Sverrig. Efterat have passeret igjennem Sødertelje-Canalen glede vi ind i den smukke Mälaren, besaaet med sine utallige skovbevoxede Øer og Holme, og fik snart Øie paa Stockholm, der har en malerisk Beliggenhed og gjør et godt Indtryk paa Beskueren. Vi landede den 10de Kl. 9 om Formiddagen, og efter at have sikkret os Logi, toge vi i Selskab med Ældste L. P. Edholm en Tour omkring i Staden. Den paafølgende Dag besaae vi Industri-Udstillingen, som var meget smagfuldt arrangeret, og hvor der fandtes mange udmærkede Produkter baade fra Danmark, Sverrig, Norge og Finland. Den 12te afholdt vi et Møde med de Hellige, ligeledes den 15de. I Mellemtiden gjorde vi Udflugter til Djurgården, Ulriksdal, Haga og Drottningholm. Aflagde Visit hos den amerikanske Minister for at faae vore Passe-

viserede til Rusland, ligeledes hos den russiske General-Consul, og den 17de om Morgenen afseilede vi med Dampskibet „Aura“ til St. Petersborg og ankom der den 20de Kl. 5 om Eftermiddagen, efter underveis at have berørt Stæderne Åbo, Helsingfors og Wiborg i Finland. St. Petersborg er en smuk Stad, vel anlagt ved Floden Newa med brede Gader, aabne Pladse og paladslignende Huse. Vi besaae Stadens Mærkværdigheder, hvoriblandt det keiserlige Vinterpallads, Eremitagen, Kasan-Kirken, Isaaks-Kirken med sin ægte forgyldte Kuppel, hvis Top vi naaede efterat have steget opad 530 Trappetrin, og hvorfra man har en henrivende Udsigt over den vidtløftige Stad og dens Omegn. Store Skatte af Guld og Ædelstene ere ophobede i Paladserne, Museerne og Kirkerne, medens man neppe faaer see en Sølvmynt circulere iblandt Folket, men Papir- og Kobberpenge. Russerne ere et høfligt og omgjængeligt Folk; de høiere Stænder ere meget dannede, men den simple Russer synes endnu at staae paa et meget lavt Kulturtrin; dog har den nuværende Keiser Alexander den Anden gjort et stort Skridt til Folkets Fremme, idet han har gjennnemført Livegenskabets Ophævelse.

Fra Petersborg gjorde vi en Tour til det gamle Moskau, Zarernes Hovedstad indtil Peter den Store. Her er ogsaa meget Seeværdigt, især Kremlin med Zarernes gamle Palads, som det ikke lykkedes Napoleon den Første at sprænge i Luften. Staden har en Overflod af Kirker, hvis Kupler, Taarne og Minaretter, hvoraf vi talte over 300, tildeels ere ægte forgyldte og give et storartet Skue. Fra Moskau vendte vi tilbage til St. Petersborg og afgik derfra den 27de med Exprestrainet paa Jernbanen direkte til Berlin, Hovedstaden i Preussen, hvilken vi naaede den 29de Kl. 6 om Morgenen. Samme Dags Eftermiddag toge vi pr. Jernbane til Potsdam, besaae den kongelige Families Sommerpaladser, og retournerede om Aftenen til Berlin, hvis Slotte og Museer vi gjennemgik den paafølgende Dag. Kl. 11 om Aftenen afgik vi pr. Expreštrain til Hamborg, hvilken Stad Brødrene Young forlod den 1ste dennes for med Dampskib at afreise til England, og den 2den ds. ankom vi tilbage til Kjøbenhavn vel tilfreds med vor Tour, styrket paa Aand og Legeme og rede til at fortsætte vort Arbeide i den skandinaviske Mission. Vi ere taknemmelige til Herren for den gode Helbred, vi nød paa Reisen, og for alt det, vi have seet og erfaret.

Brødrene Young sende ved os deres kjærlige Hilsen til Brødrene, som arbeide i denne Mission, og til de Hellige; de vare meget taknemmelige for den Agtelse og venlige Forekommenhed, som blev dem viist af de Hellige, hvor de foer frem, og beklage, at deres Tid ikke tillod dem at gjøre et længere Ophold eller at besøge flere Steder i Missionen, men haabe, at naar der næste Gang gives dem Anledning til at gjøre en Reise gjennem Missionen, da at besøge flere Conferencer. Vi ere imidlertid taknemmelige for den Tid, de vare iblandt os, og ønske, at Herren fremdeles maatte velsigne dem paa deres Reiser og i deres Arbeide for Guds Riges Fremme paa Jorden.

Beskikkelse.

Ældste Johan P. Wretberg, som ankom hertil fra Zion den 18de forrige Maaned, er under den 4de ds. beskikket til at præsidere over Gøteborgs Conference og afløse Ældste Frederik C. Andersen, som af Præsident B. Young jun. er kaldet til England for at arbeide der.

C. Widerborg,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

Vore Emigranters Ankomst til New York.

Af Breve fra Ældsterne S. L. Sprague og G. M. Brown underrettes vi om, at Skibet „Kenilworth" ankom lykkelig og vel til New York den 16de forrige Maaned og „Humboldt" den 18de.

Correspondance.

Amerika.

Fort Ephraim, den 21de Juni 1866.

Ældste F. C. Sørensen og C. Christiansen.
Kjære Brødre!

Jeg har havt den Glæde at modtage Brev fra enhver af Eder, men Omstændigheder, som jeg ikke har kunnet raade over, have hindret mig fra at besvare Eders Skrivelser tidligere.

I have sandsynligviis hørt, at Beboerne af de mindre Settlementer ere flyttede ind i de større for at være desto tryggere for Indianerne. Eders Familier have det godt, og igaar aflagde de tilligemed nogle Andre os et Besøg og tilbragte Eftermiddagen hos os. Det har været meget koldt og stormende i Sommer. Omtrent den 10de dennes sneede det her i Dalen en Times Tid saa stærkt, som jeg nogensinde har seet. Siden faldt der Sne og Regn et Par Dage, men nu have vi varmt Veir, og vi have gode Udsigter til en rig Høst.

I længes uden Tvivl efter at faae høre Noget fra Hjemmet, og det er naturligt, saalænge I ere i Adspredelsen; men Herren er ogsaa der med Eder, og I have en god Anledning til at erhverve Eder Erfaring og udvikle Eders Evner. Enhver trofast Mand, som arbeider i Herrens Tjeneste, vil nyde Aandens Veiledning, og derved vil han blive dygtiggjort til at udføre de Pligter, der paahvile ham. Jeg kan godt sætte mig ind i Eders Stilling, da jeg har tilbragt en stor Deel af mit Liv paa en lignende Maade. Endskjøndt mit Arbeide endnu ikke er fuldendt, venter jeg dog ikke at

komme til at gaae ud i Verden mere for at prædike Evangeliet, da min Nærværelse udkræves hjemme, og jeg ønsker at arbeide der, hvor Pligten byder mig.

Herren er ifærd med at tugte Nationerne for deres Ugudelighed, men han vil frelse saa Mange, som ville lade sig frelse. Værer derfor et trofast og ydmygt Vidnesbyrd om Sandheden. Værer ikke bekymrede, om I end ikke kunne faae Alt saaledes, som I kunne ønske det, thi den Tid vil vis̄selig komme, da alle Eders retmæssige Ønsker skulle opfyldes.

Hils de Hellige i Skandinavien. Min Bøn er, at vor himmelske Fader maatte velsigne dem og aabne Veien for deres Udfrielse. Jeg elsker dem, endskjøndt jeg aldrig har seet dem, thi vi ere Brødre og Søstre, Christi Medarvinger og Medborgere i Guds Rige.

Eders Broder i Evangeliet
Orson Hyde.

Paketskibet „Kenilworth,“ en Dags Seilads fra New York, den 14de Juli 1866.

Præsident C. Widerborg.

Kjære Broder. Det er med megen Glæde, vi benytte Leiligheden til at give Dem en kortfattet Beretning om vor Reise, siden vi forlode Dem i Hamborg. Vi forlode Blankenese ved Elbens Bred den 26de Mai, og med god Vind seilede vi ud i Nordsøen. Vi toge Nord om Skotland og vare ikke længere fra den norske Kyst, end at vi kunde see samme. Vi passerede Shetllands- og Orkenøerne, som ligge under 60 Grader nordlig Brede, og paa hele Reisen have vi holdt os høit mod Nord. De første tre Uger havde vi god Vind, men siden har den været os ugunstig. Capitain Brown og Mandskabet have været meget gode mod os, og vi have nydt saa megen Frihed paa Skibet, som vi kunde ønske os. Provianten har været udmærket god og er bleven os rigelig tildeelt, ligesom de Syge have faaet en særdeles god Forpleining; de fik saaledes Havresuppe, Salep, Viin osv. Vort Compagni er inddeelt i 42 Messer med hver sin Præsident, der har modtaget Provianten til Uddeling og holdt Bøn med de Hellige Morgen og Aften samt paaseet Reenlighed og Orden. Der har ingen Udestaaelser fundet Sted, men Enighed, Kjærlighed og Harmoni har hersket iblandt de Hellige, hvilke, naar Veiret har tilladt det, have glædet sig ved Sang, Leg og Dands. Om Søndagene have vi holdt Forsamlinger. Guds Aand har da været rigelig udgydt iblandt os og Brødrene have givet mange gode Raad og Lærdomme til de Helliges Opmuntring og Trøst. Vi føle os Alle taknemmelige til vor himmelske Fader, fordi han har bevaret os paa vor Reise, og vi nyde det Privilegium at drage hen til det Sted, som han har beredt for sine trofaste Børn, thi vi føle os overbeviste om, at Tiden ikke er langt borte, da følgende Propheti vil gaae i Opfyldelse: „Hvo, som ikke vil opløfte Sværd mod sin Næste, skal nødsages til at flye til Zion, thi der skal være Raad til at undkomme,“ men dette forstaaer den store Hob desværre ikke.

Vi have havt elleve Dødsfald iblandt os. Brødrene O. H. Berg og P. H. Olsen have understøttet os i vore Forretninger. Den 12te fik vi Lods ombord.

Imorgen vente vi at naae Land, da vi nu have gunstig Vind. Vi tænke ofte paa de mange behagelige Timer, vi have tilbragt i Skandinavien, og de Hellige og vore øvrige Bekjendte der ville vi stedse erindre os med Glæde.

Vort inderlige Ønske er, at Herren maatte velsigne Dem og Deres Medarbeidere. Hils Brødrene Wilhelmsen og Brødrene paa Contoiret, og selv er De paa det Kjærligste hilset fra Deres Brødre og Medarbeidere i Evangeliet.

Samuel L. Sprague.
M. Lund.

E. S.

Den 17de Juli.

Igaar kom vi lykkelig ind i Havnen ved New York. Brødrene T. Taylor og H. Folsom kom samme Dag ombord til os. Ingen af de Hellige komme til at blive tilbage i New York. Vi forvente at reise videre idag.

S. L. S.
M. L.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juni 1840. (Fortsat fra Side 332.)

Foreslaaet af Ældste Young og assisteret af Woodruff, at Brødrene William Clayton og John Needham gaae til Birmingham; vedtaget.

Foreslaaet af Ældste Richards og assisteret af Young, at Broder Henry Royle gaaer til Sheffield.

Foreslaaet af Ældste Clayton og assisteret af Young, at Broder John Albiston overtager Præsidiet over følgende Grene, nemlig: Duckinfield, Hyde, Woolley Hill, Ashton og Staley Bridge; vedtaget.

Foreslaaet af Ældste Pratt og assisteret af Ældste Woodruff, at Broder William Parr gaaer til Sandbach og Congleton; vedtaget.

Foreslaaet af Ældste Richards og assisteret af Pratt, at Broder Heath vedbliver at arbeide i Macclesfield; vedtaget.

Foreslaaet af Richards og assisteret af Woodruff, at Broder John Blezzard gaaer til Cornshaw; vedtaget.

Foreslaaet af Ældste Kimball og assisteret af Richards, at Broder McBride gaaer til Lancaster; vedtaget.

Foreslaaet af Ældste Richards og assisteret af Woodruff, at Broder James Morgan gaaer til sit Hjemsted for at arbeide der i Forening med Ældste D. Wilding; vedtaget.

Foreslaaet af Ældste Pratt og assisteret af Woodruff, at Broder Price slutter med sine timelige Forretninger og arbeider under Ældste Kingtons Bestyrelse, eftersom Veien aabnes; vedtaget.

Foreslaaet af Richards og assisteret af Kimball, at Broder William Black gaaer til Lisburn i Irland for at arbeide der eftersom Veien aabnes; vedtaget.

Foreslaaet af Richards og assisteret af Ældste Smith, at Broder John Parkinson faaer Fuldmagt til at vandre omkring, saalænge han har Noget at udføre og kan gjøre noget Godt; vedtaget.

Efterat Ældste Young havde talt til

Forsamlingen angaaende flere vigtige Punkter, sluttedes Raadet med Bøn af ham.

P. P. Pratt,
Præsident.
W. Clayton,
Skriver.

Ved denne Tid arbeidede Ældste Orson Hyde og John E. Page i Ohio.

Torsdag den 9de. Uddrag af Ældste Woodruffs Brev til Udgiveren af „Millennial Star“:

Jeg ankom til Froomes Hill, Castle Froome i Herefordshire, den 4de Marts og blev venlig modtagen for Natten af Hr. John Benbow, som ogsaa var villig til at høre mit Vidnesbyrd. Den følgende Aften, den 5te Marts, prædikede jeg for første Gang Evangeliets Fylde paa dette Sted for en liden Forsamling, som fulgte mit Foredrag med megen Opmærksomhed, og de Tilstedeværende ønskede at undersøge denne Sag videre. Aftenen derefter traf jeg en stor Forsamling i Hr. Benbows Huus, og jeg prædikede da de første Grundsætninger af Evangeliet, nemlig Tro paa Christum, Omvendelse, Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave. Siden døbte jeg sex Personer, hvoriblandt vare Hr. Benbow og hans Hustru. Jeg prædikede ogsaa Søndagen den 8de, døbte Syv og confirmerede Tretten samt uddeelte Nadveren til dem. Flere af de Døbte havde været Prædikanter i et Religionssamfund, der kaldes de „Forenede Brødre.“

Disse havde oprindeligen hørt til Methodisterne, men havde skilt sig fra dem og antaget Navnet de „Forenede Brødre.“ De havde fra fyrgetyve til halvtredsindstyve Prædikanter iblandt sig og ligesaa mange Forsamlingssteder, hvoriblandt to Kapeller.

Hr. Thomas Kington var Superintendent for dette Samfund, der i det Hele talte omtrent fire hundrede Medlemmer, som vare inddeelte i to Grene og levede adspredte i en Strækning fra femten til tyve engelske Mile. Disse Mennesker synes i det Hele taget at følge Salomons Raad, ikke at fælde nogen Dom i en Sag, inden de have undersøgt den. De aabnede deres Huse for mig til at prædike i og randsagede dagligen Skrifterne for at see om det, jeg forkyndte, medførte Sandhed, og saasnart de erfarede dette, annammede de Evangeliet med Glæde, hvilket har bragt Mange i denne Egn til at fryde sig.

Jeg vedblev at prædike og døbe daglig. Forsamlingerne vare store og de Tilstedeværende i Almindelighed opmærksomme. Jeg fik snart Leilighed til at faae en Samtale med Hr. Thomas Kington, Superintendent for de „Forenede Brødre,“ hvem jeg gav en Beretning om Opkomsten og Fremvexten af de Sidste-Dages Helliges Kirke, og bar Vidnesbyrd om Sandheden af det store Værk, som Gud er ifærd med at udføre i disse sidste Dage.

Hr. Kington modtog mit Vidnesbyrd og hørte paa min Beretning med Oprigtighed. Han bad sin himmelske Fader i Jesu Christi Navn at vise ham, om dette Værk var Sandhed, og Herren hørte hans Bøn; han blev døbt tilligemed sit ganske Huus. Jeg ordinerede ham til Ældste, og han gik ud og begyndte at prædike Evangeliets Fylde.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Tydskland og Italien. Den 26de Juli undertegnedes Fredspræliminarierne mellem Østerrig og Preussen i det preussiske Hovedqvarteer i Nikolsburg. Vi anføre en af dem, der har særlig Interesse for Danmark: Saasnart Nordslesvigs Befolkning ved et frit afgivet Votum forlanger det, skal Nordslesvig gives tilbage til Danmark.

Den tidligere indgaaede Vaabenhvile blev samme Dag afløst af en Vaabenstilstand uden nogen bestemt Slutningsfrist. Fredsunderhandlingerne siges at skride rask fremad.

Imellem Østerrig og Italien stiller der sig imidlertid større Vanskeligheder i Veien for Fredsslutningen. Man er endnu ikke bleven enig om Fredspræliminarierne, og ei heller er der sluttet nogen Vaabenstilstand mellem disse Magter.

Den 2den preussiske Armees samlede Tab fra 27de Juli indtil Vaabenstilstanden angives officielt saaledes: 67 Officerer, 1139 Mand døde, 261 Officerer, 5,542 Mand saarede; 2 Officerer 1,885 Mand savnede.

Om Choleraen i Berl. giver „Nordd. allgm. Ztg." følgende Oplysninger: „Indtil 24de Juli om Middagen var der anmeldt 4,262 Angrebne. Fra 27de til 28de anmeldtes der 139 nye Tilfælde, fra 28de til 29de 84, af hvilke 35 strax endte med Døden, fra 29de til 30te 131, af hvilke 50 strax havde dødelig Udgang. Hele Antallet af de Angrebne er 4,616; men en stor Deel Tilfælde er, fordi man ikke troede, at det var asiatisk Cholera, ikke blevne anmeldte. 590 Personer ere komne sig, 2,528 ere døde og 4,908 endnu under Lægebehandling.

Det hedder i „Börsenzeitung": Den 4de dennes forulykkede et Jernbanetrain i Bøhmen. Man formoder, at Ulykken skyldes czekisk Ondskab, der har tilsigtet at ødelægge det Train, hvormed Kongen blev befordret. Sex mistænkte Personer ere blevne arresterede.

Florents, den 8de August. En voldsom Storm har beskadiget den italienske Flaade, navnlig „Affondatore," hvis Mandskab dog er reddet.

Amerika. Den 12te Juli faldt der nogle temmelig store Meteorer ned paa Jernbanen i Nærheden af Byen Nashville i Nordamerika. Da man tog dem op, vare de endnu rødglødende, saa hurtigt havde de gjennemfaret Luften. Da de vare blevne afkjølede, viste de sig som et blaat Mineral, man hidtil ikke havde kjendt, og de bleve derfor sendte til forskjellige chemiske Laboratorier, for at de kunde blive undersøgte der.

I Slutningen af forrige Maaned udbrød der en politisk Opstand i New Orleans. Roligheden er dog igjen tilveiebragt.

Blandinger.

Stockholms Coffardi-Dampflaade bestaaer for Tiden af 63 Fartøier, som tilhøre følgende Selskaber: Stockholms Dampskibs-Actieselskab 28 Dampskibe, Damp-

skibsselskabet „Union" 13, det nye Dampbaadsselskab 5, Haga-Dampbaadsselskab 2, Edsvikens 2, samt 13 andre Selskaber hvert 1. Heri indbefattes ikke de mange med Dæk forsynede Dampbaade, som fare paa Steder, der ligge noget fjernere fra Hovedstaden, og som imellem deres Stationer og Anløbssteder befordre saavel Passagerer som Landmandsprodukter.

Christianias Folkemængde er fra 1855 til 1865, begge Aar incl., tiltagen 55,7 pCt. I 1855 udgjorde Byens og Forstædernes Befolkning tilsammen 42,074 Individer, medens Indbyggerantallet i 1865 var steget til 65,514, deraf 57,382 i selve Byen.

En ny russisk Medaille. Keiseren af Rusland skal have givet sit Samtykke til Prægningen af en ny Folkemedaille, paa hvis ene Side skal fremstilles Keiserens Portrait og derunder de keiserlige Insignier, hvorfra udgaae straaleformig og omgivende Portraitet til begge Sider 10 Faner, paa hvilke Alexander den Andens meest betydningsfulde Bedrifter og Reformer angives. Paa de fem Faner tilhøire skal staae: 1) Bonde-Emancipationen. 2) Afskaffelsen af legemlige Straffe. 3) Folkedannelsen. 4) Ophævelse af Monopoler. 5) Amurgebetet. Paa de fem Faner tilvenstre skal staae: 1) Den offentlige Retspleie. 2) Valgprincipet. 3) Administrationens Omordning. 4) Forbedring af Soldaternes Kaar. 5) Kaukasus. Omkring Portraitet skal staae: Alexander den Anden, Keiser og Selvhersker over alle Russere. Paa den anden Side af Medaillen er Ruslands Vaaben med Omskrift: Til Minde om de Begivenheder, som falde sammen med Ruslands Mellennium (tusindaarige Bestaaen). Paa Randen staaer med store Bogstaver: Reformatoren.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.